

Arrest

**nr. 205 287 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. PALMANS
Schans 56
3980 TESSENDERLO**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 september 2017 met refertenummer X

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat A. PALMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, dient blijkens de bestreden beslissing en haar eigen verklaringen op 24 januari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot.

Op 20 juli 2017, met kennisgeving op 24 juli 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, die op 24.01.2017 werd ingediend door: C., S.A. (...) , Nationaliteit: Suriname ; Geboortedatum: (...).1974 , Geboorteplaats: Paramaribo , Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht van de echtgenoot, S.G.D. (...) ((...)), in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf geweigerd. Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 1° van de wet van 15.12.1980, zich niet bij hem voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene kan bijgevolg ook niet toegestaan worden.

Haar aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden in het kader van gezinshereniging als echtgenote van S.G.D. (...) ((...)) aangevraagd op 24.01.2017 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Op 5 mei 2018 bij arrest nr. 203 475 wordt het beroep van de echtgenoot van de verzoekende partij tegen de bijlage 20 van eveneens 20 juli 2017 die aan hem werd uitgereikt, verworpen.

2. Over de rechtspleging

Hoewel hiertoe te zijn opgeroepen per brief van de griffiediensten van de Raad op 19 oktober 2017 laat de verwerende partij na een nota met opmerkingen en een administratief dossier in te dienen. Artikel 39/59, §1, eerste lid, wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 40, eerste lid, §4, 2° en 40, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen en van de artikelen 7, eerste lid, sub b en 8, lid 4 en 14 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG).

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster verwijst naar het verzoekschrift van de heer S.G. (...), waarin de argumenten hieronder zo goed als integraal worden hernomen.

4.2.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haartoezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen:

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk I):

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Het verblijfsrecht van de echtgenoot, S.G.D. (...) (...), in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf geweigerd. Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2,10 van de wet van 15.12.1980, zich niet bij hem voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene kan bijgevolg ook niet toegestaan worden. Haar aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden."

In casu werd er geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster. De echtgenoot van verzoekster heeft recht op een pensioen (een Belgisch rustpensioen en een Nederlands AOW-pensioen) waardoor hij maandelijks ongeveer een inkomen heeft van 746,61 euro. Verzoekster heeft een inkomen en verricht arbeid via een arbeidsovereenkomst overeenkomstig artikel 60§7 organieke wet OCMW. Zij verdient maandelijks tussen de 1200,00 en 1800,00 euro. Dit arbeidscontract werd aangegaan op 11/04/2016 (stuk 2). Verzoekster is nog steeds aan het werk.

Verzoekster is werkbereid, maar kan wegens omstandigheden niet meteen terecht op de reguliere arbeidsmarkt. De bedoeling van een tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 organieke wet bij het OCMW is o.a. een persoon die uit de arbeidsmarkt valt, terug in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid én in het arbeidsproces. Het betreft aldus een tijdelijke situatie ten gevolge van de bijzondere kwetsbaarheid van mevrouw C. (...). Zij zoekt momenteel werk op de reguliere arbeidsmarkt, maar dit heeft op heden nog niets opgeleverd. De tewerkstelling via het OCMW is tijdelijk. In november 2017 heeft verzoekster recht op werkloosheidsuitkeringen.

Het is dan ook kennelijk onredelijk om de inkomsten uit deze tewerkstelling niet te weerhouden als bestaansmiddelen daar mevrouw C. (...) op dit ogenblik geen andere mogelijkheden heeft om een inkomen te genereren.

De weigeringsbeslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie zou dan ook betekenen dat zolang deze tijdelijke situatie aanhoudt, mevrouw C. (...) zich aldus niet kan laten vervoegen door haar echtgenoot.

4.3.

Hierdoor worden beiden verhinderd om een privé- en gezinsleven uit te oefenen zoals beschermd bij artikel 8 E. V.R.M. Zeker gezien het gezin op heden perfect rondkomt met de bestaansmiddelen van verzoekster en haar echtgenoot samen (zij beschikken samen over een inkomen van meer dan 2400,00 euro) en de machtiging tot verblijf van verzoekster aldus geen extra belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk betekent.

Een artikel 60, §7-tewerkstelling is van beperkte duur en zal hoe dan ook eindigen vanaf het moment waarop mevrouw C. (...) gerechtigd wordt op volledige sociale uitkeringen, zodat zij op het einde van zijn tewerkstelling bij het OCMW ofwel een werkloosheidsuitkering krijgt (zie supra) ofwel een job vindt op de reguliere arbeidsmarkt.

Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 §7 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Er zijn in casu aldus voldoende garanties dat de bestaansmiddelen van het gezin ook in de toekomst regelmatig zullen blijven.

De tijdelijke aard van de tewerkstelling impliceert niet ipso facto dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van verzoekster tijdelijk zouden zijn, hetgeen reeds in het verleden erkend werd door de Raad.

*Bovendien wordt in artikel 7 van het arbeidscontract tussen het OCMW van Tessenderlo en mevrouw C. (...) uitdrukkelijk overeengekomen dat de overeenkomst werd gesloten vanaf 11/04/2016 en dit voor een periode tot **BETROKKENE VOLDOENDE ARBEIDSDAGEN HEEFT OM SOCIAAL VERZEKERD TE ZIJN.***

Tijdens de duurtijd van het arbeidscontract beschikt verzoekster aldus over een inkomen, weliswaar verstrekt door het OCMW te Tessenderlo, en wanneer deze overeenkomst wordt ontbonden zal zij recht hebben op werkloosheidsuitkeringen en dus eveneens over bestaansmiddelen beschikken.

Uit artikel 10, §5, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen worden genomen als stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Door het genieten van een werkloosheidsuitkering valt men tevens niet langer onder het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, maar onder het sociale zekerheidssstelsel. Daar werkloosheidsuitkeringen niet gefinancierd worden door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk kunnen zij aldus in aanmerking worden genomen als stabiele en toereikende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40, eerste lid, §4, 2° van de Vreemdelingenwet, Het feit dat er na de voorziene beëindiging van de arbeidsovereenkomst met het OCMW een recht op werkloosheidsuitkeringen wordt geopend, heeft weldegelijk een invloed op de aard van de inkomsten van de te vervoegen vreemdeling. De tijdelijke aard van de tewerkstelling mag dan ook niet verward worden met een tijdelijke aard van de inkomsten.

4.4.

In casu is er dan ook geen sprake van tijdelijke inkomsten, maar integendeel van stabiele inkomsten. Enkel het feit dat de inkomsten voorlopig door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk worden gefinancierd is tijdelijk. In dit concreet geval staat het tijdelijk karakter van de tewerkstelling er dan ook niet aan in de weg dat de bestaansmiddelen van verzoekster wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Aangezien blijkt dat verzoekster, na de ontbinding van het arbeidscontract, in elk geval bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen, is de tijdelijke aard van zijn tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 OCMW-wet in casu onvoldoende om hieruit zonder meer af te leiden dat geen bewijs voorligt van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen.

Gezien het tijdelijke karakter van deze financiering rechtvaardigt het feit an sich dat deze inkomsten gefinancierd worden door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk de weigeringsbeslissing niet, waardoor aan de weigeringsbeslissing alle redelijkheid wordt ontnomen.

Met de werkervaring die verzoekster gedurende de sociale tewerkstelling heeft opgedaan, zal zij werk kunnen zoeken op de reguliere arbeidsmarkt. Mocht dit niet onmiddellijk lukken, zal het gezin nog steeds van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kunnen genieten in de vorm van een werkloosheidsuitkering.

Artikel 50, §2, 4° van het uitvoeringsbesluit van de vreemdelingenwet geeft een niet exhaustieve opsomming van uitkeringen die als bewijs van voldoende bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen. Een werkloosheidsuitkering wordt niet expliciet uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel en kan dus beschouwd worden als bewijs van voldoende (stabiele en toereikende) bestaansmiddelen.

Rekening houdend met de bijzondere situatie van verzoekster en de beperkte periode waarin het gezin ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, is het niet naar recht verantwoord om haar aanvraag te weigeren doordat de persoon die de bestaansmiddelen ter beschikking stelt zelf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk via haar tewerkstelling in het kader van artikel 60, §7 van de OCMW-wet.

Verweerster bewijst dan ook niet dat een machtiging tot verblijf van verzoekster een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk zou vormen daar deze machtiging geen extra belasting van het sociale bijstandsstelsel inhoudt. De bestaansmiddelen die verzoekster op heden ontvangt blijven in dit geval namelijk ongewijzigd.

4.5.

Volgens Europese wetgeving mag een beroep op een sociaal bijstandsstelsel tevens niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderings- (of weigerings-) maatregel. Het land waar de vreemdeling verblijft dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn socialebijstandsstelsel en of tot verwijdering/weigering wordt overgegaan. De omstandigheid dat de betrokkene (tijdelijk) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel is dus niet voldoende, het moet gaan om een onredelijke belasting. In casu is er geen sprake van een onredelijke belasting van het socialebijstandsstelsel aangezien verzoekster en zijn echtgenote zich in een tijdelijke situatie bevinden waaraan in de zeer nabije toekomst verholpen kan worden. Het is dan ook kennelijk onredelijk om de machtiging tot verblijf van verzoekster op deze basis alleen te weigeren. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat onderzocht werd of er in casu sprake is van een onredelijke belasting en of er een afweging werd gemaakt rekening houdend met de persoonlijke situatie van verzoekster en zijn echtgenote.

In de bestreden beslissing stelt men enkel dat de bestaansmiddelen van verzoekster gefinancierd worden door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk waardoor niet aangetoond kan worden dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat verzoekster ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De bestreden beslissing steunt dan ook op een onvolkomen deductie nu de motieven ervan de conclusie niet in redelijkheid kunnen dragen.

4.6.

Volgens het Unierecht dient geval per geval geoordeeld te worden of een vreemdeling een onredelijke belasting voor het systeem van sociale bijstand vormt, (supra) Door simpelweg te stellen dat verzoekster geen geldig bewijs kan voorleggen van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40 §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet doordat de bestaansmiddelen waarover hij beschikt via zijn echtgenote gefinancierd worden door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, faalt verweerster in haar motiveringsplicht. Het gegeven dat verzoekster (tijdelijk) mede ten laste zou vallen van het socialebijstandsstelsel van het Rijk, mag namelijk niet automatisch leiden tot een weigering van haar verblijfsrecht in België.

Slechts als zij, als economisch niet-actieve burger, een onredelijke belasting voor het socialebijstandsstelsel zou vormen, kan men haar verblijfsrecht weigeren. Nochtans kunnen de

bevoegde autoriteiten niet tot dergelijke slotsom komen zonder op basis van de persoonlijke omstandigheden van de situatie van de betrokkene een globale beoordeling te maken van de belasting die de toekenning van die uitkering concreet zou vormen voor het nationale bijstandsstelsel in zijn geheel. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat richtlijn 2004/38 niet uitsluit dat in het gastland sociale uitkeringen aan de staatsburgers van andere lidstaten worden toegekend. (HvJ 20 september 2001, arrest Grzelczyk) Daar deze richtlijn omgezet werd in Belgische wetgeving kan ook in België een zekere financiële solidariteit worden toegelaten aan burgers van andere Europese lidstaten. Verweerder schendt derhalve haar motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel door te oordelen dat artikel 60, §7 geen geldig bewijs kan vormen van voldoende bestaansmiddelen, zonder hierbij rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

4.7.

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij doormiddel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen

Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een arrest van 22/05/2015, nr 145 989) het volgende geoordeeld over een gelijkaardige zaak:

"Uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan echter niet worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, zodat niet is uitgesloten dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een tijdelijke tewerkstelling wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet "niet aanvaard (kan) worden als geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen." Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgt dat de bestaansmiddelen moeten worden "aangetoond". Zoals eerder gesteld: een tijdelijke tewerkstelling sluit niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Bovendien merkt de Raad op dat na ontbinding van de arbeidsovereenkomst de referentiepersoon bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen die a priori niet worden uitgesloten als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de gemachtigde door het verblijf te weigeren omdat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet aanvaard kan worden als geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen, artikel 40ter van de vreemdelingenwet ruimer interpreteert dan de wetgever heeft voorzien. Verzoekster maakt een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk en onterecht optreedt door het verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren

In het geciteerde arrest had men het over artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, terwijl het in casu gaat over artikel 40 en 40 bis van de Vreemdelingenwet, doch verzoekster is van oordeel dat bovenstaand arrest naar analogie kan toegepast worden.

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;”

3.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen.

3.3. Vooreerst merkt de Raad op dat dient te worden nagegaan of de verzoekende partij wel degelijk de schending van bepalingen van de artikelen 7 en 8 van de richtlijn 2004/38/EEG als annulatiemiddel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan invoeren. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door haar ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794; RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken en dat deze werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijn 2004/38/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet, zodat zij niet dienstig de schending van (onderdelen van) de artikelen 7 en 8 van genoemde richtlijn kan aanvoeren.

Vervolgens merkt de Raad op dat de grieven van de verzoekende partij niet gericht zijn tegen de motieven van de bestreden beslissing.

Artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

In voorliggende zaak besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat de echtgenoot van de verzoekende partij, in functie van wie een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart werd ingediend, het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd geweigerd, zodat de verzoekende partij bijgevolg niet kan worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat zij op 24 januari 2017 een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar echtgenoot indiende. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verwerende partij op 20 juli 2017, dag waarop de bestreden beslissing werd genomen, eveneens de beslissing nam tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten met betrekking tot de echtgenoot van de verzoekende partij. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen laatstgenoemde beslissing door de Raad op 3 mei 2018 werd verworpen bij arrest nr. 203 475.

Nu op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing de echtgenoot van de verzoekende partij zelf niet over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte, kan verzoekende partij er thans bezwaarlijk van uitgaan dat zij als familielid in functie van deze echtgenoot een verblijfsrecht van drie maanden zou moeten verkrijgen. De Raad wijst er voorts nog op dat niets de verzoekende partij verhindert, eenmaal haar echtgenoot wel alle toepassingsvoorwaarden heeft vervuld en aldus een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft, alsnog een nieuwe aanvraag in te dienen.

De Raad merkt naast voorgaande bemerking over het feit dat de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze de schending van de artikelen 7 en 8 van de richtlijn 2004/38/EG inroept, op dat de kritiek van de verzoekende partij niet gericht is tegen de in casu bestreden beslissing. De verzoekende partij geeft overigens zelf aan dat zij zich hoofzakelijk baseert op het verzoekschrift ingediend door haar echtgenoot waar zij haar middel aanheft met de zin *“Verzoekster verwijst naar het verzoekschrift van de heer S.G. (...), waarin de argumenten hieronder zo goed als integraal worden hernomen.”*

Kritiek op een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep is niet dienstig. Door toe te lichten dat zij niet akkoord gaat met de beslissing die door de verwerende partij ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen, toont de verzoekende partij niet aan dat de beslissing die ten aanzien van haar werd genomen niet overeenkomstig de wet tot stand kwam. Middelen die gericht zijn tegen een ander beslissing, kunnen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden en zijn onontvankelijk.

Er kan bovendien herhaald worden dat het beroep tegen de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot werd verworpen.

Het betoog waarin zij tracht aan te tonen dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie, meer bepaald met haar inkomsten uit een eigen tewerkstelling en haar werkbereidheid, kan om hoger genoemde redenen als niet dienstig worden beschouwd, net zoals het betoog omtrent het concept “onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel” en de beoordeling van bestaansmiddelen in de rechtspraak van de Raad. Waar de verzoekende partij aldus de verwerende partij verwijt een andere invulling te hebben gegeven aan het begrip *“voldoende bestaansmiddelen”* dan de (Europese) regelgeving zou voorschrijven herhaalt de Raad dat deze grieven niet gericht zijn tegen de motieven van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij overigens opmerkt dat de bestreden beslissing haar verhindert om een gezinsleven uit te bouwen met haar echtgenoot, kan de Raad erop wijzen dat zowel de verzoekende partij als haar echtgenoot een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt, zodat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat zij van elkaar worden gescheiden. Waar zij aanvoert dat het kennelijk onredelijk is om haar aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren omdat zij geen onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel, berust deze grief op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing nu haar aanvraag werd geweigerd om de gekende reden dat de aanvraag van haar echtgenoot in functie van wie zij een verblijf trachtte te bekomen werd geweigerd. Ook waar zij stelt dat in de bestreden beslissing *“stelt men enkel dat de bestaansmiddelen van verzoekster gefinancierd worden door het sociale bijstandsstelsel van het Rijk ...”* merkt de Raad op dat dit geenszins in de motieven van de bestreden beslissing worden gelezen.

In de mate dat zij met haar betoog blij zou geven van een andere beoordeling van de feiten, dient opgemerkt te worden dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU